Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 78 883 van 6 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hindoe met de Bengaalse nationaliteit afkomstig uit Netrakona. U beweert een homo te zijn en daardoor regelmatig problemen met derden te hebben ondervonden omdat homoseksualiteit in Bangladesh sociaal niet wordt aanvaard. In 1996 begon u een relatie met een klasgenoot, B.(…). Jullie zagen elkaar regelmatig in een gebouw dat behoorde tot de compound van uw ouders, daar hadden jullie ook seksuele betrekkingen. In dezelfde periode had u ook een relatie met K.(…) en R.(…) die ook klasgenoten van u waren. Reeds in 1996 werd u door uw broer betrapt die u probeerde te overhalen om daarmee te stoppen. Ondanks de reprimande van uw broer bleef u seksuele relaties met mannen hebben. Zo begon u in 2000 ook een relatie met Ba.(…) een andere jongen uit uw dorp. Eind december 2002 werd u door dorpelingen betrapt terwijl u sex had in uw kamer

met B.(…). U had de deur gesloten maar de dorpelingen konden u zien door een gat in de deur. Die dorpelingen gingen vervolgens naar uw ouders en vertelden dat homoseksualiteit in Bangladesh niet wordt aanvaard en zetten uw familie onder druk om het dorp te verlaten. Daarop vertelden uw ouders dat u niet meer permanent in het dorp kon verblijven. Vervolgens verbleef u afwisselend in Dhaka en Chittagong en keerde u soms terug naar uw dorp. Ondertussen zette u uw seksuele relaties verder. Zo was u in januari 2005 naar uw dorp teruggekeerd om daar seks te hebben in uw kamer met uw vriend Ba.(…). Aangezien u reeds in uw dorp wist dat u homo was, werd u gevolgd. Ro.(…), de man die u volgde, betrapte u met Ba.(…) in uw kamer. Ro.(…) liet Ba.(…) gaan en begon u te slaan en te bedreigen. U verbleef nog enkele dagen in uw dorp en werd toen bedreigd door Ro.(…) in de bazar van uw dorp. Ro.(…) eiste geld van u maar u weigerde hem te betalen. Nadien belde Ro.(…) u op en zei dat u een relatie had met verschillende jongens en dat hij u overal zal vinden om te vermoorden. Vervolgens vertrok u opnieuw uit uw dorp. In januari 2006 vond u werk in Sylhet en ging u in Sylhet wonen. In Sylhet kreeg u een relatie met M.K.(…), een jongen die u in 2003 in Dhaka leerde kennen, en die nu ook in Sylhet in hetzelfde huis als het uwe woonde. Op 26 maart 2011 werd u in uw kamer tijdens het vrijen met M.(…) betrapt. U slaagde erin om te ontsnappen en vluchtte onmiddellijk naar Dhaka, waar u verbleef bij een vriend A.(…). Begin april 2011 keerde u voor een dag terug naar uw dorp, waar u uw ouders en uw vroegere vriend B.(…) ontmoette. Vervolgens keerde u terug naar Dhaka, waar u nog een week (alvorens Bangladesh te verlaten) bij A.(…) verbleef. Op 12 april 2011 vertrok u naar India, vanuit India reisde u per schip naar Italië. Via Frankrijk kwam u begin juni in België aan waar u asiel aanvroeg. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw Bengaalse identiteitskaart, een geboorteakte, een nationaliteitsbewijs en een attest van uw werkgever voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht dat u Bangladesh diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire bescherming zou lopen. In eerste instantie kan er worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele geaardheid. Niettegenstaande u regelmatig in Dhaka verbleef, kunt u geen plaatsen noemen waar homo's elkaar kunnen tegenkomen (zie gehoorverslag CGVS p.5). Rekening houdende met het feit dat homoseksualiteit in Bangladesh nog altijd tot de taboesfeer behoort, kan worden aangenomen dat in een grote stad als Dhaka plaatsen gekend zijn zoals bijvoorbeeld bepaalde parken, stations waar homoseksuele mannen elkaar op een discrete manier kunnen vinden. Dat er wel degelijk ontmoetingsplaatsen voor homo's in Dhaka bestaan, wordt bevestigd door bijgevoegde informatie waarover het CGVS beschikt. Voorts kent u ook geen enkele internetsite voor gays in Bangladesh. Wanneer men googled met de trefwoorden "gays in Dhaka" en "gays in Bangladesh" kan men specifieke gay- en datingsites voor Bengaalse homo's vinden. Rekening houdende met uw hogere opleiding en het feit dat u ook in Dhaka nog een computercursus heeft gevolgd, is het onbegrijpelijk dat u als homoseksueel (die verschillende partners had) niet op de hoogte zou zijn van deze specifieke websites. Dat u enkel algemene sites zou bekeken hebben, komt niet overtuigend over. Voorts is het opmerkelijk te noemen dat u de verjaardag van B.(…) niet kende (zie gehoorverslag CGVS). Dit, terwijl u er toch vanaf 1996 tot 2005 een relatie mee heeft gehad. Net zoals bij alle koppels kan ook voor homoseksuele koppels die een langdurige relatie hebben, worden verondersteld dat verjaardagen bijzondere gebeurtenissen zijn die op bepaalde wijze worden gevierd. Ook is het op zijn minst eigenaardig dat u niet weet of homoseksualiteit in Bangladesh is opgenomen en of het ook wordt bestraft (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Rekening houdende met uw hoge opleiding kan toch worden gesteld dat u zich daaromtrent zou moeten informeren om het risico dat u als homoseksueel in Bangladesh zou lopen, beter te kunnen inschatten. Dat u dit niet heeft gedaan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat u een homo bent uit Bangladesh en daaruit volgend ook aan de door u ingeroepen problemen. Voorts blijft u vaag over hoe u zich specifiek als homo gedroeg waardoor u aanstoot gaf aan de andere andere mensen in uw omgeving. Zo stelde u dat mensen over uw relatie in Sylhet te weten kwamen dat u homo was omdat u altijd samen met uw vriend was en altijd met hem naar buitenging (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer werd opgemerkt dat het in Zuid-Aziatische landen minder aanstootgevend is om hand- in- hand met een man te lopen dan met een vrouw, antwoordde u dat de mensen uit uw buurt u verdachten omdat jullie al lang samen waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). In dat verband is het dan ook volstrekt ongeloofwaardig dat u zo onvoorzichtig zou zijn om ook in Sylhet te vrijen in uw kamer waarvan de deur niet was afgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), temeer u reeds ook in uw geboortedorp op dezelfde manier betrapt was.

Verder komen uw ingeroepen problemen met derden in Bangladesh die u er toe dwongen om uw land van herkomst te verlaten niet overtuigend over. Zo beweerde u reeds in 1996 door uw broer en in 2002 door buurtbewoners in uw kamer, terwijl u bezig was met de seksuele daad, betrapt te zijn. Het voorval van 2002 zorgde er zelf voor dat u algemeen bekend stond in uw dorp als homo en dat het beter was dat u niet meer permanent in uw dorp verbleef. U verklaarde zelfs dat de buurtbewoners uw familie zouden folteren indien u het dorp niet verliet (zie gehoorverslag CGVS p.3). Desalniettemin keerde u in 2005 terug naar uw dorp om in dezelfde kamer (waar u voorheen was betrapt), seksuele handelingen te hebben met Ba.(…). Een afdoende uitleg voor dit merkwaardig gedrag kon u echter niet geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Over hetzelfde voorval zijn daarenboven uw opeenvolgende verklaringen niet coherent. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat Ro.(…), de persoon die u met Ba.(…) betrapte, uw huis vernielde (zie vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ, vraag 8), terwijl u voor het Commissariaat-generaal daarover geen gewag maakte en na confrontatie stelde dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel had gezegd dat Ro.(…) uw familie wou storen en nooit heeft beweerd dat uw huis werd vernield (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Aangezien het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken u werd voorgelezen en u er zich akkoord mee verklaarde, heeft u toen alle kansen gehad om deze fout recht te zetten, wat u echter niet heeft gedaan. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas door bovenvermelde tegenstrijdigheid verder ondermijnd.

Verder moet worden opgemerkt dat het geloofwaardig is dat u een Hindoe bent uit Bangladesh. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat Hindoes een religieuze minderheid vormen in Bangladesh, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat louter uw religieuze overtuiging de oorzaak was dat u Bangladesh diende te verlaten. Er werd u immers uitdrukkelijk gevraagd of u naast de problemen die u kende als beweerde homoseksueel er nog andere redenen waren waarom u nood zou hebben aan internationale bescherming. U antwoordde daarop dat u toen u geslagen werd door Ro.(…) u ook werd uit gescholden als vuile Hindoe, over andere problemen die u als Hindoe kende repte u met geen woord. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan het voorval met Ro.(…), dat u toen ook werd uitgescholden, is dan ook niet geloofwaardig. Hoe dan ook het feit dat men eens wordt uitgescholden omwille zijn religie is onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging. Andere feiten die zouden kunnen wijzen op een religieuze vervolging haalde u niet aan. U kon naar school gaan en een hoger diploma behalen en had geen moeite om werk te vinden. Bovendien wonen zowel uw familie en uw vrienden die ook Hindoe zijn nog steeds in Bangladesh. Indien het voor Hindoes in het algemeen en voor u in het bijzonder onmogelijk is om in Bangladesh te overleven kan worden aangenomen dat u daarover spontaan verklaringen zou afleggen.

Wat betreft het luik Subsidiaire bescherming moet worden opgemerkt dat voor het verkrijgen van elke vorm van internationale bescherming ook voor Subsidiaire bescherming het noodzakelijk is dat dit wordt gedragen door geloofwaardige verklaringen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas kan er aldus niet worden besloten dat u in aanmerking zou komen voor het Subsidiair beschermingsstatuut.

De documenten die u voorlegde voegen niets aan uw asielrelaas toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op

grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers seksuele geaardheid. Verzoeker stelt dat hij overtuigd homoseksueel kan zijn zonder dat hij bepaalde plaatsen en websites voor homoseksuelen bezoekt. Verzoeker wijst erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij meerdere seksuele partners had, waardoor hij dan ook geen nood had om zulke plaatsen en websites te bezoeken. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal wel zeer kort door de bocht gaat wanneer hij stelt dat alle homoseksuele mannen dergelijke sites en ontmoetingsplaatsen bezoeken. Verzoeker meent dat dit een ongeoorloofde en niet correcte veralgemening.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad is van mening dat het inderdaad eigenaardig is dat verzoeker die sinds hij kind is zich bewust is van zijn seksuele geaardheid en voor het eerst een relatie had met een andere man in 1996 helemaal geen weet zou hebben van datingsites voor homoseksuelen in zijn land van herkomst, of plaatsen die ervoor bekend zijn dat mannen er elkaar discreet kunnen ontmoeten. Ook al zou verzoeker geen nood hebben gehad aan dergelijke sites of ontmoetingsplaatsen, omdat uit zijn verklaringen blijkt dat hij meerdere seksuele partners heeft gehad, is de Raad van mening dat van iemand die dertig jaar lang in een land woont en al jong beseft dat hij homoseksueel is, toch kan verwacht worden dat hij weet heeft van plaatsen op internet en/of in het echte leven waar andere mannen elkaar ontmoeten. Zeker in een land waar een dergelijke taboesfeer hangt over homoseksualiteit.

Waar aan verzoeker verweten wordt dat hij de verjaardag van één van zijn seksuele partners niet kent, stelt verzoeker dat dit niet eigenaardig is aangezien verjaardagen niet gevierd worden in zijn cultuur. Verzoeker stelt dat mensen hun eigen geboortedatum amper kennen, laat staan die van hun familie, partners of vrienden. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn attest van immatriculatie (stuk 3), waar als geboortedatum 00/00/1981 wordt vermeld en bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd zijn geboortedatum weergegeven als 01/01/1981 (stuk 4). Verzoeker vindt dat de stelling van de commissaris-generaal dat alle koppels elkaars verjaardag kennen ook enorm kort door de bocht. Verzoeker meent dan ook dat op basis van deze argumenten de commissaris-generaal niet mag concluderen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker homoseksueel is.

De Raad is van mening dat dit een overtollig motief is.

Ook het feit dat verzoeker niet eenduidig antwoordde op de vraag of homoseksuele betrekkingen strafbaar zijn in verzoekers land van herkomst, wil niet zeggen dat het niet geloofwaardig zou zijn dat hij wel degelijk homoseksueel is.

De Raad vindt het niet geloofwaardig dat verzoeker vijftien jaar lang homoseksuele relaties zou hebben gehad in zijn land van herkomst en zich al die jaren lang niet geïnformeerd zou hebben over de vraag of

homoseksualiteit strafbaar is in zijn land. Zeker gezien het feit dat verzoeker een hogere opleiding gevolgd heeft een ondertussen al ouder dan dertig is.

Verzoeker meent ook dat het feit dat hij vaag zou blijven over hoe hij zich specifiek als homo gedroeg geen argument is om aan te nemen dat zijn homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker vraagt zich dan ook af met welke gedragingen hij dient te bewijzen dat hij homoseksueel is. Verzoeker wijst op de e-mail van een van zijn seksuele partners waaruit blijkt dat hij homoseksueel is (stuk 5). Verzoeker stelt dat hij zeker nog voor de zitting van de Raad een vertaling van de e-mail zal neerleggen. Verzoeker verwijst tot slot nog naar een artikel dat hij neerlegde (stuk 6) dat de problematiek van het bewijs van homoseksuele geaardheid blootlegt.

Wat de door verzoeker aangehaalde e-mail betreft wijst de Raad erop dat getuigschriften of correspondentie van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten kunnen zijn. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. De neergelegde kopie van de website van de vertaler voegt hier niets aan toe.

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal vaak vage en ontwijkende antwoorden geeft. Verzoeker heeft gesteld dat hij in 2002 betrapt werd omdat hij seks had met B.(…) in zijn huis. Hij stelde dat mensen curieus waren en hem zagen door een gat in de deur (gehoor Commissariaat-generaal p. 2). Ondanks het feit dat verzoeker toen is gevlucht uit zijn dorp en naar Dhaka en Chittagong is gegaan, zou verzoeker toch nog terug zijn gegaan naar zijn dorp om seks te hebben met een andere man, Ba.(…), in het huis waar hij reeds betrapt was in 2002 (gehoor Commissariaat-generaal p. 7). De Raad meent dat dit wel heel onvoorzichtig is van verzoeker en dat dit gedrag helemaal niet in overeenstemming is met de taboesfeer die in verzoeker zijn land van herkomst hangt met betrekking tot homoseksualiteit. Verzoeker stelt dat hij toen hij in 2005 betrapt is met Ba.(…) hij geslagen werd door Ro.(…) en dat hij de dagen erna beledigd werd door de mensen uit zijn dorp en dat ze hem geld vroegen. Toen verzoeker vertelde dat hij niet kon betalen, zou Ro.(…) hem gebeld hebben, hem bedreigd hebben en gezegd hebben dat hij verzoeker overal zou vinden (gehoor Commissariaat-generaal p. 7). Ondanks deze bedreigingen is verzoeker toch nog in zijn land van herkomst gebleven tot zijn vlucht in april 2011. Ook dit is niet in overeenstemming te brengen met de vrees van verzoeker. Met betrekking tot het neergelegde artikel merkt de Raad nog op dat dit internetartikel op geen enkele manier aantoont dat de verklaringen van verzoeker wel geloofwaardig zijn. Verzoeker dient met concrete argumenten aan te geven waarom hij meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan, en hij blijft hier in gebreke.

Waar de commissaris-generaal de problemen die verzoeker met derden zou hebben gehad, stelt verzoeker dat hij nochtans wel problemen met derden had vanwege zijn seksuele geaardheid, aangezien er in verzoekers land van herkomst een taboesfeer hangt rond homoseksualiteit. Verzoeker verwijst hier naar een arrest van de Raad (RvV nr. 1321 van 21 augustus 2007). Verzoeker stelt dat zijn dorpsgenoten, en in het bijzonder Ro.(…), hem en zijn familie onder druk zetten. Ro.(…) zou verzoeker ook bedreigd, geschopt en geslagen hebben. Verzoeker heeft nu zelfs geen contact meer met zijn familie omdat zij niets meer met hem te maken willen hebben. Van vrienden waar hij wel nog contact mee heeft zou verzoeker gehoord hebben dat Ro.(…) nog steeds verkondigd dat hij verzoeker gaat vermoorden als hij ooit terugkeert naar zijn dorp.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). De raad wijst er

ook op dat de bedreigingen door Ro.(…) reeds in 2005 zouden gebeurd zijn, en dat verzoeker pas in 2011 zijn land van herkomst ontvlucht is.

Verzoeker meent dat zijn relaas weldegelijk geloofwaardig is en dat het ondersteund wordt door objectieve informatie die hij bij het verzoekschrift neer heeft gelegd. Verzoeker stelt dat de motieven waarop de bestreden beslissing zich baseert alles behalve feitelijk bewezen zijn en louter gebaseerd zijn op veronderstellingen en veralgemeningen. Daarom zou de bestreden beslissing de materiële zorgvuldigheidsplicht schenden.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 januari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bangla machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag).

Verzoeker meent dat hij weldegelijk in aanmerking komt voor de status aangezien hij beantwoordt aan de criteria zoals opgesomd in artikel 1, A van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wijst uitdrukkelijk naar dit artikel. Verzoeker stelt dat hij weldegelijk een gegronde vrees bewijst omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk homoseksuelen. Verzoeker stelt vervolgens dat het vrijwillig hebben van homoseksuele betrekkingen strafbaar is volgens artikel 377 van het Bengaals strafwetboek, dat de mogelijkheid voorziet voor het opleggen van gevangenisstraffen die tot levenslang kunnen oplopen (stuk 7). Uit de praktijk zou wel blijken dat het vermelde artikel 377 niet tot daadwerkelijke vervolging en opsluiting leidt, maar deze wetsbepaling heeft wel tot gevolg dat homoseksuelen als misdadigers kunnen behandeld worden (RvV nr. 1321).

Wat betreft het rapport van de "*Immigration and Refugee Board of Canada*" dat verzoeker heeft neergelegd wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bewijst noch dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker stelt dat vanwege deze wetsbepaling het duidelijk onmogelijk is voor hem om zich onder de bescherming van de autoriteiten te plaatsen. Bovendien herhaalt verzoeker dat Ro.(…) hem nog steeds bedreigd met moord en dat hij dus zeker als misdadiger behandeld zal worden. De daden van vervolging die verzoeker vreest zouden lichamelijk, geestelijk en mogelijk zelfs seksueel van aard kunnen zijn.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van het voormelde arrest niet dienstig aanvoeren.

2.3. In een derde en laatste middel beroept verzoeker zich op de schending van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hij weldegelijk een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker zou immers bedreigd worden met de doodstraf. Ook al wordt artikel 377 van het Bengaalse Strafwetboek in de praktijk niet toegepast, loopt verzoeker toch het risico als misdadiger behandeld te worden. Verzoeker zou alleszins een reëel risico op ernstige lichamelijke en psychische schade lopen vanwege de bedreigingen van Ro.(…) en de andere dorpsbewoners.

Uit al hetgeen reeds hoger in dit arrest vermeld is blijkt dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	G. de MOFFARTS